

побије сву витлејемску децу. По предању, Симеона Богопримца су унутар храмовних зилина убили Иродови војници, који су га испитивали где се налази Исус.

На дан Сретења је Бог, Који Својом благодаћу невидљиво борави у храму, ушао у њега на видљив начин. Затварају се и последње пророчке књиге и Стари Завет уступа место Новом Завету. Тако у зрацима излазећег сунца блеле и ишчезавају дијамантске звезде, ноћни украс небеског свода. Ускоро ће бити разрушен Јерусалимски храм, али од његовог темеља ће се, као млади излаци из корена, по свој земљи раширити хришћанске заједнице.

Подвизавајмо се, дакле! Изостримо своје душе на брусици трпљења, да бисмо творили дела која ће бити угодна Богу. Ни патња, ни болест, ни недаће, ни искушења не могу нас раздвојити од љубави Христове. Ми смо најпре и научили да је узан и тежак пут што оне који њиме корачају води у живот без жалости. С леве и десне стране тога пута разбацано је трње и чичак, и нужно је да будемо веома пажљиви!

На тешком путу, у искушењима болести и сл, трње

Након приношења жртве, Света Порошница се вратила у Витлејем. Поред јужне капије Јерусалима, иза градских зидина, узливао се Иродов дворцац, попут какве мрачне камене громаде. Уски прозори, налик на некакве пукотине, су подсећали на очи змије која је непокретним пажљивим погледом посматрала пут. Дјева Марија је привила Дете на груди и о свему ћутала. Тако су усамљени путници, праћени злослутним црним облаком, журили да што пре стигну до утуточишта и да пронађу склониште пред напозлећим невременом.

Из књиге "Велики Хришћански празници"

маловерја, нетрпељивости и бојажљивости раздира одежду душе. Потребно је, дакле, да то трње ишчупамо вером, надом и ? трпљењем, имајући као узор (праобраз, прототип) Исуса Христа који је много страдао током читавог Свог овоземаљског живота. Много трња позлеђивало је Његову свесвету душу, због чега је објавио: Трпљењем својим спасавајте душе своје (Лк. 21;19).

старац Јефрем Аризонски

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

СРЕТЕЊЕ
15.02.(02.02.)

архимандрит Рафаил (Карелин)

БЕСЕДА НА СРЕТЕЊЕ

Реч "сретење" значи сусрет. Да би испунила Мојсијев закон, Дјева Марија је у четрдесети дан након Христовог рођења, у пратњи Јосифа Обручника, донела свога Сина у Јерусалимски храм. Свету Порошницу су у припрати храма дочекала два старозаветна праведника: Симеон, назван Богопримац, и Ана.

Симеон је потицао из свештеничког племена и у младости је учествовао у преводу Библије на грчки језик, а Ана, коју је народ поштовао као пророчицу, се читав живот није одвајала од храма. На симболичком плану празника Симеон је оличење Светог Писма, а Ана усменог

предања храма.

Храм је место тајанственог сусрета. Ту се са Богом сусреће душа очишћена пламеном покајања, као руда у топлиници. Божију благодат она доживљава као нови живот, као невидљиву светлост, као Божије присуство, као истину и небески мир. Симеон и Ана виде Бога не само вером срца, већ и својим очима. Храм је мистички центар света, место на којем се спајају сви мерилијани и сфере земље и неба. Храм је прелворје вечности. У њему простор губи своју димензију, а време своју равномерност и неповратност. У простору храма је читава Васељена. Време је у храму

email: manastirmaine@t-com.me

prezentacija: www.manastirpodmaine.rs

савијено, као пергамент у свитак, на коме је записана историја света од првог дана стварања до Страшног Суда. Тај свитак се може отворити и прочитати у ритму богослужења. У храму је време циклично: дан и ноћ, недеља, месец и година слични су круговима који се okreћу један унутар другог. Светиња над светињама је непокретна тачка у космосу који се креће. У храму анђели заједно са људима сачињавају један хор, где се свака реч претвара у небески зрак. Храм је океан невишљиве духовне светлости. У храму се Небеска Црква сусреће са земаљском.

По Мојсејевом закону, Мајка је дужна да у четрдесети дан након рођења донесе новорођенче у храм. Уколико је био првенац, за њега се давао симболичан откуп. По Мојсијевом закону првенци мушког пола посвећивани су Богу тако да је најстарији син требало да ради за храм. Кап је временом нестала потреба за таквим радовима, установљен је обичај да се приноси жртва као откуп за првенца. За сиромашне је то била куповина два голуба при храму, које су затим пуштали на слободу. Мајка је могла да уђе у храм тек након молитве очишћења у припрати храма.

Након Христовог рођења Дјева Марија је четрдесет дана живела у Витлејему, у дому своје рођаке Саломије, ћерке Јосифа Обручника из првог брака. Пошто Јеванђеље још није било објављено свету Дјева Марија је строго испуњавала све законе и прописе Старог Завета. Јован Богослов је Бога назвао љубављу, а друго име за Бога је смирење. Смирење је Христов печат на челу светих.

Дјева Марија са Младенцем у наручју ише у Јерусалим у пратњи праведног Јосифа. Мајка Божија, која својом светошћу у превазилази Серафиме, Нерукотворени храм Божији, покоравалући се закону, ише у јерусалимски храм да би примила обред очишћења. Она пред којом се анђели приклањају сагиње главу под свештенички благослов. Марија и Јосиф приносе жртву искушења за Оног који Својим присуством освећује храм и Светињу наш светињама, Оног који ће постати Жртва за грехе целог света. Као што цар, прерушивши се у сиромаша, обилази потчињене, тако и Владика храма у лику четрдесетолетног Детета улази у Свој дом. Ту тајну знају само анђели чувари и двоје светих – Симеон и Ана. У ту тајну је посвећ

ен и првосвештеник (најстарији свештеник чреде) Захарија, отац Јована Претече. Старац Јосиф је у рукама држао кавез са две грлише, жртву за Исуса, које је затим пустио на слободу. То је пророчанство о томе да ће Исус Својом Голготском жртвом ослободити људске душе из аске тамнице и дати им слободу и Свој вечни небески мир.

У Јерусалимском храму се Стари Завет, чије су оличење били Симеон Богопримац и Пророчица Ана, сусрео са Новим Заветом, Дететом Исусом које се налазило у наручју Пречисте Дјеве.

Свети Симеон Богопримац је за време превођења књиге пророка Исаије ошлучио да уместо речи: “Дјева ће родити Сина”, напише: “млада жена ће родити сина”, али га је анђео зауставио и рекао да неће умрети док не види испуњење тог пророштва. Од тада су прошле године и деценије. Три пута је старац дочекао размеће векова, али смрт као да је заборавила на њега. Становници Јерусалима су причали унуцима да су њихови очеви и делови у свом детињству видели праведног Симеона који је сваке суботе редовно долазио у храм на молитву. Старац је био живи летопис Израилја. Сусревши Марију у Јерусалимском храму, Симеон је узео Исуса на руке и благословио Бога. Пророчанство се

испунило и време старчевог ошласка из живота се приближило. Изговорио је речи надахнуте молитве: Сада отпушташ у миру слугу Својега, Господе, по речи Својој, јер видеше очи моје спасење Твоје, које си уготовио пред лицем свију народа, светлост да просвећује незнабошце и славу народа Твога Израилја. Ову молитву Црква свакодневно поје на вечерњем богослужењу. Она се Симеон обратио Мајци Божијој и пророчки рекао да ће њено срце

пробости мач туге. Ко више воли, тај више страда. Она је у Јерусалимском храму по први пут преживела своју Голготу. У пророковим речима је видела оно што очекује њеног Сина. У то време је Ирод већ позревао да је његова обмана откривена и да се мудраци неће вратити у Јерусалим. У царском дворцу су се разматрали планови како наћи и убити новорођеног Цара Исуса. Стари и болесни Ирод је ошлучио да приреди за себе погребну церемонију: да